

forekommer det mig ikke urimeligt at lade de 5 Aar ogsaa blive Normen for Alderdomsunderstøttelsen.

Indenrigsministeren (Bramsen): Til den sidste Bemærkning, den ærede Ordfører fremførte, vil jeg svare, at det Argument, den ærede Ordfører har fremført for at nedsætte de 10 Aar til 5 Aar, er den Omstændighed, at man efter Fattigloven eftergiver Fattighjælpen efter 5 Aars Forløb. Det vil altsaa sige, at vi faktisk skulle overføre Bestemmelser fra Fattigloven til Alderdomsunderstøttelsesloven, og det har jeg ment, var skikket til at føre derhen, hvor man netop hidtil ingen Sinde har villet hen: at sammenstille Alderdomsunderstøttelsen og dens Regler med Fattigvæsenets Understøttelse og dets Regler.

Endnu er der kun 2 Punkter, jeg ønsker at berøre. Det ene er med Hensyn til Æresoprejsning. Det er den ærede Ordfører, som har fremstillet disse Mennesker, der have udstaaet en Straf og faaet Æresoprejsning, som saadanne skrækkelige Mennesker, man absolut maa passe paa ikke fik noget — tilsyneladende endogsaa — Fortrin for de andre. Det er ikke mig, der har gjort det. Jeg har ikke den Betænkelse ved, at en Mand, der har faaet Æresoprejsning, skulde kunne faa Alderdomsunderstøttelse, som det ærede Medlem. Jeg mener, Manden har forset sig, han har lidt sin Straf, dermed er den Sag forbi, og saa indtræder han i sine almindelige Rettigheder, altsaa ogsaa paa dette Omraade. Det er den ærede Ordfører som er ubarmhertig i saa Henseende over for ham, og ikke mig.

Endelig skal jeg gøre den Bemærkning, at det dog ikke er rigtigt, at man skal nære Mistænksomhed over for de kommunale Raad med Hensyn til Nedsættelsen fra 10 til 5 Aar, og at man ikke skal stole paa dem eller tage Hensyn til dem, fordi de ere saa overordentlig økonomisk interesserede i, at Nedsættelsen ikke finder Sted. For hvis Nedsættelsen finder Sted, er det jo ganske klart, at hvad der nu ydes i Fattigunderstøttelse i de 5 Aar, og som Kommunerne maa betale helt og holdent af deres egen Kasse, ville de med den Forandring for Fremtiden være berettigede til at faa refunderede med Halvdelen af Staten. Følgelig er det ikke rigtigt, at det for Kommunerne sikkert er et uøkonomisk Forslag, som er stillet af det ærede Udvalg. Men jeg er af den Mening, at naar de allesammen have modsat sig det, er det, fordi de have ment,

at Nedsættelsen ikke var stemmende med Alderdomsunderstøttelseslovens oprindelige Aand, og at det var en Bestemmelse, som ikke kunde siges at være skikket til at tilskynde Folk til i størst mulig Omfang at holde sig borte fra det offentlige Fattigvæsen. Det, tror jeg, har været Meningen, men det, den ærede Ordfører har udtalt, er i hvert Tilfælde ikke rigtigt, nemlig at Kommunerne vilde tjene ved at blive ved de 10 Aar og tabe ved at gaa ned til 5; thi de vilde, som sagt, faa Halvdelen af, hvad der ydes som Alderdomsunderstøttelse, refunderet af Staten, medens de nu maa betale det hele Beløb, som udbetales som Fattighjælp, selv.

Knudsen: Den højtærede Minister har gentagende taget stærkt til Orde for Gennemførelsen af skærpede Værdighedsbestemmelser i Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg tror derfor, at det vil være rigtigt fra min Side at tage Afstand fra disse Udtalelser, for at min Tavshed ikke skal blive misforstaaet ved en senere Lejlighed. Den eksisterende Lov har, forekommer det mig, allerede saa strenge Bestemmelser i saa Henseende, at der ikke er nogen som helst Anledning til at gaa videre. Saaledes siges der i § 2 b., „at Trangen ikke maa være begrundet i Handlinger, ved hvilke han til Fordel for Børn eller andre har betaget sig selv Midlerne til sit Underhold, i hans uordentlige og ødsle Levned, eller paa anden lignende Maade er selvforskyldt“. Denne Værdighedsbestemmelse er saa rummelig, saa omfattende, at man efter min Mening ikke behøver nogen som helst anden. Det vilde gøre Loven i langt højere Grad uretfærdig, end den er nu allerede paa dette Punkt, hvis man vilde skærpe disse Bestemmelser. Man maa nemlig huske paa, at en af Ulemperne ved slige Love er de minutiose Undersøgelser, der ofte finde Sted over for dem, der søge Understøttelse, hvor de paagældende skulle lægge hele deres Liv frem for Sogne- og Byraad. Det kan i og for sig være ydmygende nok, og hvis man gaar videre i saa Henseende, bliver det altsaa endnu mere ydmygende for vedkommende at søge Understøttelse.

Saa siges der endvidere i nævnte Lovs § 2 c., at vedkommende maa ikke være fundet skyldig i Løsgængerier eller Betleri. Det er ogsaa en i højeste Grad elastisk Bestemmelse, som giver Anledning til omfattende Undersøgelser af vedkommendes Forhold, og der er ingen som helst Grund til at skærpe denne Bestemmelse. Naar,